

Осмият е от Седемте — Номер едно

Двата Рима на Милър

Jeff Pippenger

2023-09-13

Уилям Милър основаваше своето пророческо послание върху рамката на две опустошителни сили, които той правилно определи като езически Рим и папски Рим.

„Уилям Милър, прилагайки своята херменевтика, забеляза в различните апокалиптични пасажии една повтаряща се тема на противоборство между Божия народ и неговите врагове. В своя анализ на преследващите сили срещу Божия народ през вековете той разви концепцията за двете мерзости, определени като езичество (първата мерзост), символизираща преследващата сила извън църквата, и папството (втората мерзост), представляващо преследващата власт вътре в църквата. Именно мотивът за двете мерзости характеризираше повечето от последвалите му пророчески тълкувания.“ Р. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 22.

Богословите на адвентизма признават факта, че рамката на Милър за пророческо приложение се състоеше от двете запустяващи сили — езичеството и папството, — дори ако разглеждат това само като анализ на милеритската история, а не като истина, дадена му от Бога.

„Бог изпрати Своя ангел да подейства върху сърцето на един земеделец, който не бе вярвал на Библията, за да го поведе към изследване на пророчествата. Божиите ангели многократно посещаваха този избраник, за да направляват ума му и да откриват за разбирането му пророчества, които винаги бяха оставали неясни за Божия народ. На него бе дадено началото на веригата на истината и той бе воден да издирва брънка след брънка, докато не погледна с удивление и възхищение Божието Слово. Там той видя свършена верига на истината. Това Слово, което бе считал за невдъхновено, сега се разкри пред погледа му в своята красота и слава. Той видя, че една част от Писанието обяснява друга, и когато един пасаж беше затворен за разбирането му, намираще в друга част на Словото онова, което го разясняваше. Той гледаше на святото Божие Слово с радост и с най-дълбоко уважение и благоговение.“ Ранни писания, 230.

„Неговият ангел“ е пряко отъждествен с Гавриил от сестра Уайт.

„Думите на ангела: „Аз съм Гавриил, който стоя пред Бога“ показват, че той заема положение на висока чест в небесните дворове. Когато дойде с вест при Даниил, той каза: „Никой няма, който да се държи с мене в тия неща, освен Михаил [Христос], вашият княз.“ Даниил 10:21. За Гавриил Спасителят говори в Откровението, като казва, че „Го изпрати и яви чрез ангела Си на Своя слуга Йоан.“ Откровение 1:1. А на Йоан ангелът заяви: „Аз съм съслужител с тебе и с твоите братя пророците.“ Откровение 22:9, R.V. Чудна мисъл — че ангелът, който стои непосредствено след Божия Син по чест, е този, който е избран да разкрие Божиите намерения на грешни човече.“ Копнежът на

вековете, 99.

„Чудесна мисъл — че ангелът, който стои непосредствено след Божия Син по чест, е онзи, избран да открие Божиите намерения“ на ума на Уилям Милър. Не само Гавриил, но и ангели, в множествено число, направляваха разбирането му за пророчествата, „които винаги са били тъмни за Божия народ“. Гавриил и други ангели водеха Милър последователно през Библията, започвайки от Битие нататък. Следователно той бе доведен до най-дългото времево пророчество в Библията, а именно „седемте времена“ (две хиляди петстотин и двадесет години) от Левит двадесет и шеста глава, много преди да бъде доведен до двете хиляди и триста дни от Данаил, осма глава, четиринадесети стих.

„Тогава се посветих на молитва и на четенето на словото. Реших да оставя настрана всички свои предубеждения, старателно да сравнявам Писание с Писание и да следвам изучаването му по редовен и методичен начин. Започнах с Битие и четях стих по стих, като не напредвах по-бързо, отколкото смисълът на отделните пасаж се разкриваше така, че да ме оставя свободен от недоумение относно какъвто и да било мистицизъм или противоречия. Винаги когато намирах нещо неясно, обичайната ми практика беше да го сравнявам с всички сродни пасаж; и с помощта на CRUDEN изследвах всички библейски текстове, в които се срещаха някои от главните думи, съдържащи се в даден неясен откъс. След това, като оставях на всяка дума нейното надлежно значение по отношение на предмета на текста, ако разбирането ми за него се съгласуваше с всеки сроден пасаж в Библията, то преставаше да бъде трудност. По този начин продължих изучаването на Библията при първото си прочитане на нея в продължение на около две години и бях напълно убеден, че тя сама е свой тълкувател. Установих, че чрез сравняване на Писанието с историята всички пророчества, доколкото са се изпълнили, са се изпълнили буквално; че всички различни образи, метафори, притчи, подобия и т.н. в Библията или са обяснени в непосредствения им контекст, или термините, чрез които са изразени, са определени в други части на словото, и когато така бъдат обяснени, трябва да бъдат разбирани буквално съобразно това обяснение. Така се убедих, че Библията е система от открити истини, дадени толкова ясно и просто, че „пътникът, дори и безумен, не би се заблудил в нея.“ ...

„От по-нататъшно изследване на Писанията стигнах до заключението, че седемте времена на езическото върховенство трябва да започват, когато юдеите престанаха да бъдат независим народ при пленяването на Манасия, което най-добрите хронолози отнасяха към 677 г. пр. Хр.; че 2300-те дни започват заедно със седемдесетте седмици, които най-добрите хронолози датираха от 457 г. пр. Хр.; и че 1335-те дни, започващи с премахването на всекидневната жертва и с поставянето на мерзостта, която докарва запустение, Даниил, глава седма, стих единадесети, трябваше да се датират от установяването на папското върховенство след премахването на езическите мерзости и което, според най-добрите историци, с които можех да се посъветвам, следваше да се датира приблизително от 508 г. сл. Хр. Като изчислявах всички тези пророчески периоди от различните дати, определени от най-добрите хронолози за събитията, от които очевидно трябваше да се изчисляват, всички те щяха да завършат едновременно около 1843 г. сл. Хр. Така през 1818 г., в края на моето двегодишно изследване на

Писанията, бях доведен до тържественото заключение, че след около двадесет и пет години от онова време всички дела на настоящото ни състояние щяха да бъдат приведени към завършек...“ William Miller's Apology and Defense, 6, 12.

Правилото за първото споменаване установява, че първото споменато нещо е от най-голяма важност, а първото нещо, споменато в Откровение, глава 1, стих 1, е процесът на предаване на вестта, който Отец използва, когато дава послание на Исус, Който от своя страна го дава на Своя ангел, който след това го дава на един пророк, който после го записва и го изпраща до църквите. Когато адвентизмът отхвърли делото и откритията на Уилям Милър, той не само отхвърли своите основи, но отхвърли и самия процес на предаване на вестта, който доведе Милър до неговите разбирания, и отхвърли процеса, който е единственият път, по който хората могат да разберат Откровението на Исус Христос, което се разкрива непосредствено преди приключването на благодатното време.

Милър беше воден да разбере, че седемте времена от Левит започват през 677 г. пр. Хр. Едва през 1856 г. Господ използва Хайрам Едсън, за да установи, че разпръскването на седемте времена е било извършено и срещу северните десет племена на Израил. Господ се стремеше да развие разбирането за седемте времена в съгласие с основополагащото откритие на Милър относно седемте времена, но и далеч отвъд него. Но през 1856 г. светлината, представена от Хайрам Едсън, тайнствено стигна до край, защото осмата статия от поредицата завърши с думите на Джеймс Уайт, тогавашния редактор на Review and Herald: „Продължава.“ То трябваше да „продължи“, но не преди периода след 11 септември 2001 г., когато Господ поведе Своя народ към „старите пътеки“ и в крайна сметка към незавършената поредица от статии, написани от Хайрам Едсън.

Понастоящем не разглеждаме бунта, който започна малко след великото разочарование, а само посочваме, че макар Милър да бе доведен до „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, ясно е, че Господ възнамеряваше да разшири първоначалното разбиране за седемте времена отвъд основополагащото разбиране на Милър по този въпрос. Той избра Хайръм Едсън, същия служител от тази именно история, когато преди това бе избрал, за да даде видението за Христос, Който влиза в Пресветото място на 23 октомври 1844 година.

Ето защо използвах думите на адвентния богослов, за да призная, че рамката за всички пророчески приложения на Милър се основаваше върху неговото разбиране за двете запустяващи сили, които в книгата на Даниил са представени като „всекидневната“ (езическото), която винаги е свързана или с „престъплението“, или с „мерзостта“, като и двете представят различни аспекти на запустяващата сила на папизма. Основополагащото разбиране на Милър за римските сили значително е нараснало след историята, която той представя.

Божии ангели, включително Гавриил, доведоха Милър до разбиранията, които той прогласяваше. Тези разбирания включваха пророчествата, които той прогласяваше, правилата за библейско тълкуване, които използваше, а също и рамката, която му позволи да подреди правилно пророчествата. На Милър бе дадена рамката, според която двете

запускащи сили, разгледани в Данаил, бяха езическият Рим и папският Рим. „Future for America“ бе доведена до рамката на трите запускащи сили — змея, звяра и лъжепророка.

И видях три нечисти духа, подобни на жаби, да излизат от устата на змея, и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка. Защото те са бесовски духове, които вършат знамения и излизат при царете на земята и на целия свят, за да ги съберат за битката на онзи велик ден на Бога Всемогъщия. Откровение 16:13, 14.

„Future for America“ стъпва върху труда на Милър, но надхвърля мястото, до което неговият труд е достигнал. Адвентизмът е изоставил неговата рамка и се е върнал към богословието на отстъпилото протестантство и Рим. Същата пророческа линия, която започва в книгата на Даниил, е подета в книгата Откровение.

„Откровение е запечатана книга, но то е и отворена книга. То описва чудни събития, които предстои да се случат в последните дни от историята на тази земя. Ученията на тази книга са определени, а не мистични и неразбираеми. В нея е подета същата пророческа линия, както в Даниил. Някои пророчества Бог е повторил, като така е показал, че трябва да им се отдаде значение. Господ не повтаря неща, които нямат голяма важност.“ Manuscript Releases, том 9, 8.

Милър не можеше да разбере пророчествата на книгата Откровение, защото линията на езическото и папството, така ясно очертана в Даниил, е разгърната в книгата Откровение, така че да включи следващата преследваща сила, която предстои да се появи на сцената на пророческата история.

„Чрез езическото, а после чрез папството, Сатана упражняваше властта си в продължение на много векове, с усилието да заличи от земята Божиите верни свидетели. Езичници и паписти бяха движени от един и същ драконов дух. Те се различаваха само по това, че папството, като се преструваше, че служи на Бога, беше по-опасният и по-жесток враг. Чрез посредничеството на римокатолицизма Сатана плени света. Изповядващата се за Божия църква бе пометена в редиците на тази заблуда и повече от хиляда години Божият народ страдаше под яростта на дракона. И когато папството, лишено от силата си, бе принудено да прекрати гонението, Йоан видя да възниква нова сила, която да отекне гласа на дракона и да продължи същото жестоко и богохулно дело. Тази сила, последната, която ще води война против църквата и Божия закон, бе символизирана от звяр с агнешки рога. Зверовете, които я предхождаха, бяха излезли от морето, а тази излезе от земята, което представя мирното възникване на народа, който е символизиран. „Двата рога като на агне“ добре представят характера на управлението на Съединените щати, както е изразен в двата му основни принципа — републиканизъм и протестантизъм. Тези принципи са тайната на нашата сила и благоденствие като народ. Онези, които първи намериха убежище по бреговете на Америка, се радваха, че са достигнали страна, свободна от надменните претенции на папството и от тиранията на царската власт. Те решиха да установят управление върху широката основа на гражданската и религиозната свобода.“

„Но строгият шрих на пророческия молив разкрива промяна в тази мирна картина. Звярът с агнешки рога говори с гласа на змей и „упражнява цялата власт на първия звяр пред него“. Пророчеството заявява, че той ще каже на живеещите на земята да направят образ на звяра и че „кара всички — малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби — да приемат белег на дясната си ръка или на челата си; и никой да не може да купува или да продава, освен онзи, който има белега, или името на звяра, или числото на неговото име.“ Така протестантизмът следва по стъпките на папството.“ Signs of the Times, November 1, 1899.

За Милър морският звяр и земният звяр от Откровение тринадесета глава представляваха езическия Рим, последван от папския Рим. Милър също се опита да приложи своята схема към Откровение седемнадесета глава, но изцеляването на смъртоносната рана на папството, пророческата роля на Съединените щати и на Организацията на обединените нации бяха извън божествената рамка, която му бе дадена от ангели. За него звярът, който излизаше от земята в Откровение тринадесета глава, беше папството.

Милър беше вестителят, който трябваше да бъде използван, за да отнеме мантията на протестантизма от ръцете на онези, които се изповядваха за протестанти и бяха излезли от Тъмните векове. Периодът, когато Съединените щати щяха да заговорят като змей, когато републиканизмът се превърна в демокрация и отстъпилото протестантство щеше да се съчетае с отстъпилото управление и да повтори съюза между църква и държава, който е образът на папството, все още беше бъдещ спрямо неговото време. Поради тази причина той се опита да постави книгата Откровение в божествената рамка, която му беше дадена от ангели.

Той бе избран да разбере увеличението на знанието, което се породило през 1798 г., когато видението при река Улай от Даниил осма и девета глава бе разпечатано. За бъдещето на Америка трябваше да се разбере видението при река Хидекел от Даниил, глави десета до дванадесета, което бе разпечатано през 1989 г., когато, както е описано в Даниил единадесета глава, стих четиридесети, страните, представляващи бившия Съветски съюз, бяха пометени от папството и Съединените щати.

Схемата, която бе дадена чрез ангели на Future for America, се основаваше върху разпознаването и прилагането на пророчеството в контекста на триединния съюз между змея, звяра и лъжепророка.

„Светлината, която Даниил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, големите реки на Сенар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще се сбъднат.“ Свидетелства към служителите, 112.

Милеритите представиха първата и втората ангелска вест, възвестявайки началото на съда. „Бъдеще за Америка“ представя третата ангелска вест.

Аз насадих, Аполос поля; но Бог направи да израсте. И тъй, нито този, който насажда, е нещо, нито този, който полива, а Бог, Който прави да израсте. А който насажда и който

полива са едно; но всеки ще получи своята награда според своя труд. Защото ние сме съработници на Бога; вие сте Божия нива, Божие здание. Според Божията благодат, която ми е дадена, като мъдър майстор-строител положих основата, а друг гради върху нея. Но нека всеки внимава как гради върху нея. Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена, а тя е Исус Христос. 1 Коринтяни 3:6–11.

За да бъде правилно представена вестта на третия ангел, трябва да бъдат представени и вестите на първите двама ангели, защото сме осведомени, че не може да има трета без първа и втора. Първата и втората вест са основата, а третата е крайъгълният камък; но третата вест никога няма да отрече или да противоречи на първата и втората. Ако го прави, тя не е истинската вест.

„Първата и втората вест бяха дадени през 1843 и 1844 година, а сега ние сме под прогласяването на третата; но и трите вестии все още трябва да бъдат прогласявани. Също тъй необходимо е сега, както и всякога преди, те да бъдат повтаряни на онези, които търсят истината. С перо и глас ние трябва да разнасяме прогласяването, като показваме техния ред и приложението на пророчествата, които ни довеждат до вестта на третия ангел. Не може да има трета без първата и втората. Тези вестии ние трябва да дадем на света чрез публикации, чрез беседи, като показваме в хода на пророческата история нещата, които са били, и нещата, които ще бъдат.“ *Selected Messages, book 2*, 104, 105.

Има едно много ценно наблюдение относно историята на милеритите и нашата история. Милеритите бяха началото, а ние сме краят. Те представиха и изживяха вестите на първия и втория ангел. Ние представяме третия ангел. Тяхната разпечатана вест (видението при Улай) се намира в две глави на Даниил, а нашата (видението при Хидекел) се намира в три глави. Те определиха първото и второто „горко“ и живяха в изпълнението на второто „горко“. Ние определяме и живеем в изпълнението на третото „горко“. Тяхната рамка на пророческо приложение беше езическият Рим (змеят) и папският Рим (звярът). Нашата рамка за пророческо приложение е съвременният Рим като троен звяр.

Когато започнем да разглеждаме характеристиката на папския Рим в седемнадесета глава на Откровение като осмия, който е от седемте, заслужава си да обърнем внимание на това какво са разбирали милеритите за Рим по време на основополагащата история. Третият ангел ще има допълнителна светлина, но тази светлина никога няма да противоречи на установената истина.

Втора, седма, осма, единадесета и дванадесета глава на Даниил посочват Рим, наред с други сили. Разглеждаме двете фази на Рим преди 1798 г. — езическата и папската — като рамката за пророческите приложения на Милър. Милър и пионерите установяват, че „разбойниците измежду твоя народ“ в Даниил, единадесета глава, четиринадесети стих, представляват Рим.

И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; и насилниците измежду твоя народ ще се въздигнат, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

Има поне две важни точки, които трябва да се разгледат в рамките на този стих. Думата „видение“ в стиха е една от двете еврейски думи в книгата на Даниил, които са преведени като „видение“. Едната от еврейските думи, преведени като „видение“, е *châzôn* и означава сън, или пророчество, или видение. Думата *châzôn* обозначава пророческа история, или период от време, и се среща десет пъти в Даниил и винаги е превеждана като „видение“.

Другата еврейска дума, която също се превежда като „видение“, е *mar-eh* и означава външен вид. Думата *mar-eh* обозначава единична гледка, определен момент във времето. Еврейската дума *mar-eh* се среща тринадесет пъти в Даниил и е преведена шест пъти като „видение“, четири пъти като „лице“, два пъти като „външен вид“ и веднъж като „добре изглеждащ“.

Разбойниците на твоя народ представляват Рим и затова именно пророческата тема за Рим установява пророческото „видение“ в книгата на Даниил. Поради тази причина е важно да се разбира значението на Рим като пророчески символ.

Пророческата логика изисква думата „видение“, представяща пророческата история, да бъде същото това „видение“, към което се отправя книгата Откровение, защото Въдъхновението отъждествява Даниил и Откровение като една и съща книга, че те се допълват взаимно, че взаимно се довеждат до съвършенство и че същата пророческа линия, която се намира в Даниил, се подема в Откровението. Тези положения, изложени в Духа на пророчеството, вече бяха включени в тази поредица от статии, затова няма да ги включвам отново. Ще прибавя още една точка, която също вече сме включили от сестра Уайт. Тази точка е, че всички книги на Библията се срещат и завършват в книгата Откровение. „Видението“ на пророческата история (*châzôn*), което се намира в Даниил и е установено чрез пророческия предмет за Рим, представлява видението на пророческата история в цялата Библия. Всички книги на Библията се срещат и завършват в Откровение и Бог никога не противоречи на Себе Си. Никога! Ако мислите, че го е направил, вие не разбирате нещо. Същата еврейска дума (*châzôn*) е преведена също като „видение“ и в книгата Притчи.

Където няма видение, народът се разпуска; а онзи, който пази закона, блажен е. Притчи 29:18.

Това е първата точка, която трябва да се разгледа относно стиха. Ако разбираме погрешно Рим, тогава не можем да установим видението на пророческата история. Този факт по същество определя усилията на йезуити и други през цялата история, които са въвели фалшива теология, за да разрушат пророческия предмет за Рим. Докато разглеждаме основополагащото разбиране за Рим, трябва да държим това в ума си.

„Онези, които се объркват в разбирането си на словото, които не успяват да видят значението на антихриста, със сигурност ще застанат на страната на антихриста. Сега не е време да се приобщаваме към света. Даниил стои в своя дял и на своето място. Пророчествата на Даниил и на Йоан трябва да бъдат разбрани. Те се тълкуват взаимно. Те дават на света истини, които всеки трябва да разбира. Тези пророчества трябва да бъдат свидетелство в света. Чрез своето изпълнение в тези последни дни те сами ще се

обяснят.“ Kress Collection, 105.

Ако не успеете да разпознаете значението на антихриста (Рим), ще се присъедините към Рим, и това предупреждение е поставено в контекста на способността или неспособността да се разберат книгите Даниил и Откровение. Милеритите изградиха основополагащото разбиране на адвентизма върху своето отъждествяване на Рим. Те разбираха, че Рим е представен чрез две запустяващи сили, че и двете са фази на Рим, но не бяха на такова място в историята, че да видят Рим като троен съюз, както е представен в книгата Откровение. Следователно Даниил е основата, представена от милеритите, а Откровение е крайъгълният камък, представен от Future for America. Има още една точка от Даниил единадесета глава, стих четиринадесети, която желаем да посочим.

Милър и пионерите разбираха, че образът от съня на Навуходоносор представлява четирите царства: Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. Те не можеха да видят отвъд четвъртото царство, защото разбираха, че папският Рим е просто втора фаза на Рим и следователно, че четвъртото царство е приключило през 1798 година. От тяхната историческа гледна точка единственият останал пророчески ориентир беше Второто пришествие на Христос, когато камъкът, който бе отсечен от планината, щеше да удари ходилата на образа. Милеритите разпознаваха пророческите различия между езическия и папския Рим, но понеже бяха принудени да съотнесат 1798 година с Христовото завръщане, те не можеха да видят по-нататък от четири царства.

„Ние сме стигнали до време, когато Божието свято дело е представено от стъпалата на образа, в които желязото беше смесено с калната глина. Бог има народ, избран народ, чието разпознаване трябва да бъде осветено, който не бива да става несвят, като полага върху основата дърво, сено и слама. Всяка душа, която е вярна на Божиите заповеди, ще види, че отличителната черта на нашата вяра е съботата на седмия ден. Ако управлението би почитало съботата така, както Бог е заповядал, то би стояло в Божията сила и в защита на вярата, веднъж предадена на светиите. Но държавниците ще поддържат лъжливата събота и ще смесят религиозната си вяра със спазването на това дете на папството, като го поставят над съботата, която Господ е осветил и благословил, отделяйки я, за да я пази човекът свята, като знамение между Него и Неговия народ до хиляда поколения. Смесването на църковничество и държавничество е представено чрез желязото и глината. Този съюз отслабва цялата сила на църквите. Това обличане на църквата с властта на държавата ще донесе зли последици. Хората почти са преминали границата на Божието дълготърпение. Те са вложили силата си в политиката и са се съединили с папството. Но ще дойде време, когато Бог ще накаже онези, които са обезсилили Неговия закон, и злото им дело ще се стовари обратно върху самите тях.“
Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Откровение седемнадесета глава е последното идентифициране на царствата в библейското пророчество и то установява, че седем царства са паднали и че осмото царство е тройният съюз на съвременния Рим. Ако първото споменаване на царствата в библейското пророчество е във втора глава на Даниил, а то със сигурност е така, тогава последното

споменаване следва да бъде илюстрирано чрез първото. Как могат четирите царства от втора глава на Даниил да се съгласуват с осемте царства в Откровение седемнадесета глава?

Помнете, следователно, докато продължаваме, че милеритите не можеха да видят пророчески събития отвъд своята история. Вестта, която те разбираха и прогласяваха, определяше Второто пришествие на Христос като следващия ориентир в пророческата история. Но ако милеритското разбиране за Рим като символа, който установява видението на пророческата история, а също и Данаил, втора глава, са и двете основополагащи милеритски истини, как това може да се съгласува с осемте царства от седемнадесета глава на Откровение?

Ако не сте сигурни, че образът от Даниил 2 е основополагащ, всичко, което трябва да направите, е да разгледате пионерските карти от 1843 и 1850 година. И на двете е изобразен образът от Даниил 2. Също тъй значимо е и това, че Елън Уайт посочва, че и двете карти са били изработени по Божие ръководство и според Неговия замисъл.

„Видях, че схемата от 1843 година бе направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде променяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше; че Неговата ръка бе над тях и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.“ Early Writings, 74, 75.

За картата от 1850 година тя заяви:

„Видях, че Бог беше в публикуването на картата от брат Никълс. Видях, че в Библията има пророчество за тази карта, и ако тази карта е предназначена за Божия народ, ако тя е достатъчна за един, то е и за друг, и ако един се нуждаеше от нова карта, нарисувана в по-голям мащаб, всички се нуждаят от нея също толкова.“ Manuscript Releases, том 13, 359.

Съществува една древна светска поговорка, която гласи: „Заблудата има много пътища, а истината има само един.“ Използвани са няколко различни заблуди, за да бъде възпрепятствано разпознаването, че съвременният Рим в Откровение седемнадесета глава е осмата глава, която е от седемте. Една от тези заблуди, употребявани от богословите на адвентизма, е изопачаването на царствата на историята. Тук не говоря за царствата на библейското пророчество; това са две различни обозначения. Царствата на библейското пророчество са установени въз основа на първото споменаване в Даниил, втора глава, но е имало царства на историята, които са предшествовали Вавилон. Елън Уайт ясно посочва кои са били царствата на историята, но богословите на адвентизма пренебрегват вдъхновеното свидетелство и създават последователност от царства на историята, която помрачава разбирането, че Рим винаги се появява като осми и е от седемте. Ала именно Рим установява видението.

Богословите на адвентизма и на отстъпилото протестантство предполагат, че царствата на историята са били Египет, Асирия, Вавилон, Мидо-Персия, Гърция, Рим и нататък. Сестра Уайт ни уведомява, че съществува и трето царство в историята, което те избират да пропуснат. Дали пропускат това царство, или пропускат Духа на пророчеството? И двете.

„Историята на народите, които един след друг са заемали отреденото им време и място, несъзнателно свидетелствайки за истината, чийто смисъл самите те не са познавали, говори на нас. На всеки народ и на всеки човек днес Бог е отредил място в Своя велик план. Днес хората и народите се измерват с отвеса в ръката на Онзи, Който не греши. Всички по свой собствен избор определят съдбата си, а Бог направлява всичко за осъществяването на Своите намерения.“

„Историята, която великият АЗ СЪМ е очертал в Своего слово, свързвайки звено след звено в пророческата верига — от вечността в миналото до вечността в бъдещето — ни показва къде се намираме днес в шествието на вековете и какво може да се очаква във времето, което предстои. Всичко, което пророчеството е предсказало да се случи до настоящото време, е проследено по страниците на историята и можем да бъдем уверени, че всичко, което още предстои, ще се изпълни по своя ред.

„Окончателното събаряне на всички земни владичества е ясно предсказано в словото на истината. В пророчеството, изречено, когато Божията присъда бе произнесена над последния цар на Израил, е дадена вестта: „Така казва Господ Йехова: Снеми митрата и сваля короната; ... ще възвиша ниския и ще сниша високия. Ще я съборя, съборя, съборя; и не ще я има вече, докато не дойде Оня, Комуто принадлежи правото; и на Него ще я дам.“ Езекиил 21:26, 27.

„Короната, отнета от Израил, премина последователно към царствата на Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. Бог казва: „Тя не ще бъде вече, докле не дойде Онзи, Комуто принадлежи по право; и Аз ще Му я дам.“

„Онова време е близо. Днес знаменията на времето заявяват, че стоим на прага на велики и тържествени събития. Всичко в нашия свят е в смут. Пред очите ни се изпълнява пророчеството на Спасителя за събитията, които ще предшестват Неговото пришествие: „И ще чуете за войни и военни слухове.... Ще се повдигне народ против народ и царство против царство; и ще има глад, мор и трусове по разни места.“ Матей 24:6, 7.

„Настоящото е време на изключителен интерес за всички живеещи. Управници и държавници, мъже, които заемат постове на доверие и власт, мислещи мъже и жени от всички съсловия, са насочили вниманието си към събитията, които стават около нас. Те наблюдават напрегнатите, неспокойни отношения, съществуващи между народите. Забелязват силното напрежение, което обзема всеки земен елемент, и осъзнават, че предстои да се случи нещо велико и решително — че светът е на прага на потресаваща криза.“

„Сега ангелите възпират ветровете на раздора, за да не духат, докато светът не бъде предупреден за надвисналата над него погибел; но събира се буря, готова да се излее върху земята; и когато Бог заповяда на Своите ангели да отпуснат ветровете, ще настане такава картина на раздор, каквато никакво перо не може да опише.

„Библията, и само Библията, дава правилен възглед за тези неща. Тук са разкрити великите заключителни сцени в историята на нашия свят, събития, които вече хвърлят

сенките си напред, а шумът от тяхното приближаване кара земята да трепери и сърцата на човеците да прималяват от страх.“ Възпитание, 178–180.

Този пасаж съдържа много светлина за нашето време, но това, което желая да изтъкна, е, че сестра Уайт ясно посочва, че царството в историята, което е предшествовало Вавилон, е бил Израил, а не Асирия. Царствата в историята, които богословите използват, изключват Израил като царство в историята, въпреки силата и славата, установени по време на царуването на цар Соломон, и въпреки прякото свидетелство на Вдъхновението чрез Езекиил и Елън Уайт, че короната на Израил е преминала към Вавилон.

Ако приложим вдъхновения коментар към царствата на историята, установяваме, че Израил трябва да бъде причислен към тези царства. Израил, Асирия и Египет са царства на историята, които предшестват първото царство на библейското пророчество, а именно Вавилон. Следователно четвъртото царство на „историята“ беше Вавилон, петото — Мидо-Персия, шестото — Гърция, седмото — езическият Рим, а осмото — папският Рим, който беше от седемте, защото представлява втората фаза на езическия Рим. В поредицата на царствата на историята папският Рим е осмият и е от седемте.

В седма глава на Даниил царствата на библейското пророчество са представени чрез зверове. Вавилон е лъвът, следван от мечката на Мидо-Персия. Третото беше Гърция като леопард, а след това Рим като „страшния и ужасен“ звяр, който имаше „железни зъби“. Страшният звяр, в съгласие с образа от втора глава на Даниил, е Рим, четвъртото царство на библейското пророчество.

Милеритите разбираха четвъртото царство като Рим, поради което разбираха и характеристиките на страшния звяр по този начин и просто прилагаха всички пророчески характеристики на звяра към четвъртото царство. Те виждаха разграничението между езическия Рим и папския Рим в този пасаж, но не можеха да видят пето царство в библейското пророчество, защото правилно използваха първото споменаване на царствата в библейското пророчество като своя отправна точка. Но разграничението между двата Рима е в този пасаж, което ни позволява да разглеждаме разграничението между двата Рима като представящо две царства. Но това не е въпросът, който разглеждаме.

Така той каза: Четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на земята, което ще бъде различно от всички царства; и ще погълне цялата земя, и ще я стъпче, и ще я строши на късове. А десетте рога от това царство са десет царе, които ще се издигнат; и друг ще се издигне след тях; и той ще бъде различен от първите и ще покори трима царе. И ще говори надменни думи против Всевишния, и ще изнурия светиите на Всевишния, и ще помисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време, времена и половин време. Но съдът ще седне и ще отнемат владичеството му, за да го погубят и унищожат докрай. Даниил 7:23–26.

Четвъртото царство в Даниил 2 е Рим. Десетте рога представляват десетте народи, които представят царството на езическия Рим, и преди папският Рим да поеме властта над света през 538 г., три от тези царства щяха да бъдат премахнати, или изтръгнати. Тогава

„малкият“ „рог“ от осми стих, с „очи като човешки очи и уста, говореща високомерни неща“, щеше да се надигне. Ако в четвъртото царство имаме десет рога и три са премахнати, за да може „малкият рог“ да замени тези три рога, тогава, когато трите рога бъдат премахнати, остават седем рога, а малкият рог е осмият, защото Рим винаги се надига като осми и е от седемте. В тази глава има много светлина относно Рим в неговите две фази, но ние тук просто даваме второ свидетелство, че пророчески, както и исторически, Рим се надига като осми и е от седемте.

В осма глава намираме разширението на седма глава. Главата отново посочва царствата на библейското пророчество, но пропуска първото царство — Вавилон, защото, когато Даниил получи видението от осма глава, краят на Вавилон беше съвсем близо. В тази глава Мидо-Персия е представена чрез овен, който имаше два рога. Гърция е представена чрез козел с един рог, който се пречупва и от пречупения рог произлизат четири рога. След това, след Гърция, се явява „малък рог“, и отново малкият рог представлява Рим. Макар че Рим не беше пряк наследник на Гръцката империя, текстът представя малкия рог като излизащ от един от четирите рога, които се появиха в гръцкото царство, след като първият рог — представящ Александър Велики — беше пречупен. Рим не беше потомък на гръците, но започна своето завладяване на света от областта на Гърция и в този смисъл излезе от един от тези четири рога.

Следователно в осма глава намираме второ свидетелство на седма глава. Мидо-Персия имаше два рога, Гърция имаше един, а след това още четири рога. Това прави седем рога преди Рим, понеже малкият рог излезе от един от четирите рога на Гърция. Две плюс едно плюс четири прави седем; тогава Рим, малкият рог, е осмият и е от седемте. Заслужава да се отбележи, че в този пасаж, който посочва, че Рим излиза от един от гръцките рога, се съдържа един от най-големите пророчески аргументи, с които Милър и неговите съработници трябваше да се справят в своята история.

Протестантите в тази история настояваха, че малкият рог на Рим не може да бъде Рим, защото пророчеството посочва, че малкият рог излезе от един от четирите гръцки рога. Поради това те твърдяха, че малкият рог представлява Антиох Епифан, който беше един от селевкидските царе, продължили в историята след разделението, настъпило след смъртта на Александър Велики. Спорът в историята на милеритите по този въпрос беше толкова голям, че на картата от 1843 г. беше изложен аргументът против протестантското учение, основан на факта, че Даниил видя малкия рог да излиза от един от четирите гръцки рога и следователно той не би могъл да обозначава Рим, понеже Рим не произхождаше от Гърция. Този спор засегна всички пасаж в Даниил, в които е обозначен Рим. Протестантската позиция включваше и това, че „разбойниците от твоя народ“ в четиринадесети стих на Даниил 11 трябваше да бъдат Антиох Епифан. Поради това милеритите включиха върху картата, която сестра Уайт определи като „насочена от ръката на Господа и не бива да бъде променяна“, препратка към Антиох Епифан, показваща защо той не би могъл да бъде онова четвърто царство. Дали Рим установява видението на пророческата история, или един селевкидски цар, умрял повече от сто години преди раждането на Христос, представляваше

силата, която се изправи срещу Христос при Неговото разпятие?

Въпросът, който би могъл да бъде повдигнат, е: защо на Даниил бе показано, че Рим излиза от един от гръцките рогове, ако Рим не беше пряк наследник на Гърция? Отговорът е, че началото на възхода на Рим към власт започна в онази област, която по-рано беше гръцка територия; но защо пророчеството бе представено по такъв начин, че да допуска това объркване?

Поне един от отговорите, отвъд важността да се отбележи къде Рим е започнал да се издига, е, че загадката Рим винаги да се явява като осми и да е от седемте намира своето обяснение в това, че Рим е свързан с територията на Гърция, за да се запази смисълът на загадката, че Рим е от седемте. Тази загадка е толкова важна, макар че милеритите никога не биха могли да разберат това понятие от своята историческа гледна точка. Фактът, че всички препратки не само върху картата от 1843 г., но и върху картата от 1850 г., са илюстрации на теми, които са пряко разгледани в Божието пророческо Слово, с изключение на единствената препратка, която подчертава, че Антиох Епифан не е силата, която се изправи против Христос, прави това добавяне към картата твърде значимо. Колко тъжно е, че когато адвентизмът изостави своите основи, днес се оказва, че учи, че силата от четиринадесети стих на Данаил единадесета глава е Антиох Епифан, а не Рим! Сега те преподават онова, на което милеритите се противопоставяха толкова решително, че изобразиха този спор върху картата от 1843 г.!

Царствата на историята показват, че Рим се издига като осми и е от седемте. „Малкият рог“ в седма глава, който говори „велики думи против Всевишния“, се издига като осми и е от седемте. Роговете от осма глава показват, че Рим се издига като осми и е от седемте.

В следващата статия ще разгледаме как съвременният Рим, както е представен в Откровение 17, възлиза като осми и е от седемте. След това ще се върнем към Даниил 2 и ще посочим защо четирите царства от Даниил 2, които представляват първото споменаване на царствата в библейското пророчество, са в съгласие с осемте царства от Откровение 17.